

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Utóirat: Még mindig szeretlek

JENNY HAN

A FIÚKNAK, AKIKET VALAHA SZERETTEM FOLYTATÁSA

fine selection

J E N N Y   H A N

Utóirat:
Még mindig
szeretlek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Logannek.
Még csak most találkoztunk,
de máris szeretlek.

„Örült a kényelmes háznak, apának, anyának, a tűzfénynek meg a muzsikának, és örült, hogy mindez – most van. Ezt sosem lehet elfelejteni, gondolta, mert ez a most. És ez sosem lesz régmúlt idő, hajdanán.”

Laura Ingalls Wilder: *Kicsi ház a nagy erdőben*¹

„Két pont között a legnagyobb távolság – az idő...”

Tennessee Williams: *Üvegfigurák*²

---

¹ Balázs Anna fordítása.

² Szántó Judit fordítása.

Kedves Peter!

Hiányzol. Még csak öt nap telt el, de úgy hiányzol, mintha öt év lett volna. Talán azért, mert nem tudom, hogy akkor ennyi volt-e, hogy beszélünk-e még egymással valaha. Mármint, biztos köszönünk egymásnak kémiaórán és a folyosón, de lesz még olyan, amilyen volt? Ezért vagyok szomorú. Úgy éreztem, neked bármit elmondhatok, és azt hiszem, te ugyanígy éreztél. Remélem, így volt.

Úgyhogy most is elmondok neked mindent, amíg még elég bátornak érzem magam hozzá. Ami a jakuzziban történt köztünk, az megrémített. Tudom, hogy neked csak egy szokásos Peter-nap volt, de nekem sokkal többet jelentett, és ettől megijedtem. Nemcsak attól, amit a többiek pletykáltak róla és rólam, hanem attól, hogy egyáltalán megtörtént. Hogy milyen egyszerűen megtörtént, mennyire tetszett. Megijedtem és ezt rád vetítettem ki, amit őszintén sajnálok.

Azt is sajnálom, hogy a hangverseny es-téjén nem álltam melléd Joshsal szemben.

Úgy lett volna helyes. Tudom, hogy tartoztam volna ennyivel. Ennyivel és még többel is. Még mindig alig tudom elhinni, hogy eljöttél és elhoztad azt a gyümölcskenyeret. Ó, és egyébként édesen festettél a pulcsidban. És ezt nem hízelgésből mondom. Komolyan gondolom.

Néha annyira szerelmes vagyok beléd, hogy az már túl sok. Teljesen kitölt ez az érzés, már a bőrömet feszegeti, és olyan, mintha bármelyik pillanatban folyóként kiáradhatna. Annyira szerelmes vagyok, hogy már nem tudom, mihez kezdjek ezzel az érzéssel. A szívem hevesen ver, amikor tudom, hogy nem-sokára újra látlak. Aztán, amikor rám nézel úgy, ahogy szoktál, úgy érzem, én vagyok a legszerencsésebb lány a világon.

Amiket Josh mondott rólad, nem voltak igazak. Nem húzol le. Épp ellenkezőleg. Felemelsz. Megadtad nekem az első szerelmes történetemet, Peter. Kérlek, ne hagyd, hogy máris véget érjen!

Szeretettel:

Lara Jean

1.

KITTY EGÉSZ REGGEL NYŰGÖS VOLT, Margot és apu pedig vélhetően szilveszteri másnaposságtól szenvednek. És én? A szemem helyén mintha szívecskék lennének, miközben egy szerelmes levél égeti a kabátzsebemet.

Amikor felvesszük a cipőnket, Kitty még mindig próbálja kihúzni magát a hanbokviselés³ alól Carrie néninél és Victor bácsinál.

– Nézd meg az ujját! Nem is ér végig a karomon!

– Ilyennek kell lennie – feleli apu nem túl meggyőzően.

Kitty rám és Margot-ra mutat.

– Akkor az övük miért ér végig? – kérdezi mérgesen. A nagymamánk vette nekünk a hanbokokat, amikor legutóbb Koreában járt. Margot-énak sárga felsőrésze és almazöld szoknyája van. Az enyém élénk rózsaszín, elefántcsontfehér kabátkával, hosszú, élénk rózsaszín masnival és hímzett virágokkal az elején. A szoknya hatalmas és bő, mint egy harang, egészen a földig omlik. Nem úgy, mint Kittyé, ami a bokájáig ér.

– Nem a mi hibánk, hogy úgy nősz, mint a gyom – mondom, a masnimat igazgatva. Ezt a legnehezebb elrendezni. Többször is meg kellett néznem egy YouTube-videót, hogy meg tudjam kötni, és még így is ferdén és szerencsétlenül fest.

– A szoknyám is túl rövid – morgolódik Kitty, felemelve az alját.

---

³ Hagyományos koreai viselet, ami egy felsőrészből és egy szoknyából áll.

Az igazság az, hogy Kitty utálja a hanbokot, mert óvatosan kell benne járni, és közben egy kézzel tartani kell a szoknyát, különben az egész fellibben.

– Az összes unokatestvéreteken ez lesz, és nagyinak is örömet szereztek vele – dörszöli meg apu a halántékát. – Úgy lezárva.

Az autóban Kitty egyre csak azt ismételteti: „Utálok az új év első napját”, amivel rajtam kívül mindenki más kedvét is elveszi. Margot már így is kicsit morcos volt, mert hajnalhasadtakor kellett kelnie, hogy időben hazaérjen a barátjától. Meg talán valamennyire másnapos is. Az én kedvemet azonban semmi nem szegheti, mert én nem is az autóban vagyok. Teljesen máshol járok, a Peternek szánt levélen gondolkodom. Azon töprengek, vajon elég őszinte-e, hogy hogyan és mikor fogom neki odaadni, mit fog mondani, és az mit fog jelenteni. Dobjam be a postaládájába? Hagyjam a szekrényében? Amikor legközelebb találkozunk, rám mosolyog majd, viccet csinál belőle, hogy felvidítson? Vagy úgy tesz, mintha soha meg sem kapta volna, hogy mindkettőnket megkíméljen? Az rosszabb lenne. Folyton emlékeztetnem kell magam, hogy mindazok ellenére, amik történtek, Peter kedves, és nem veszi annyira magára a dolgokat, így történjék bármi, nem fog gonoszul bánni velem. Ebben legalább biztos lehetek.

– Min gondolkozol annyira? – kérdezi tőlem Kitty.

Alig hallom meg.

– Hahó!

Lecsukom a szemem, és úgy teszek, mintha aludnék, de csak Peter arcát látom. Nem tudom, mit is akarok tőle pontosan, mire állok készen. Hogy ez vajon barát-barátnő, komoly elköteleződéses szerelem, vagy olyasmi, ami eddig is volt, egy kis szórakozás és egy-két csók itt-ott, esetleg valami a kettő között. Azt viszont tudom, hogy nem tudom kiverni a fejemből Jóképű Fiú arcát. Ahogy elvigyorodik,

amikor kiejti a nevem, ahogy néha elfelejtek lélegezni, amikor a közelemben van.

Természetesen, amikor odaérünk Carrie nénihez és Victor bácsihoz, egyik unokatestvérünkön sincs hanbok, mire Kitty feje gyakorlatilag lila színt ölt az erőlködéstől, hogy ne ordítson rá apura. Margot és én is vetünk rá pár sötét pillantást a szemünk sarkából. Nem kifejezetten kényelmes egész nap hanbokban ücsörögni. De aztán nagy elismerően rám mosolyog, amitől máris megéri.

Amikor levesszük a cipőnket és a kabátunkat a bejáratnál, oda-súgom Kittynek:

– Talán több pénzt kapunk a felnőttektől, amiért kiöltöztünk.

– Lányok, milyen elbűvölően néztek ki! – dicsér meg minket Carrie néni, amikor megölel. – Haven nem volt hajlandó felvenni az övét!

Haven a szemét forgatja az anyja felé.

– Tetszik az új frizurád – mondja Margot-nak. Haven és köztem csupán néhány hónap van, de sokkal idősebbnek képzelem magam. Mindig inkább Margot-val próbál barátkozni.

Először a meghajlást intézzük el. A koreai kultúrában az új év első napján a fiatalabbak fejet hajtanak az idősebbek előtt, és sok szerencsét kívánnak nekik az új esztendőre, viszonzásképpen pedig pénzt kapnak. A legidősebb családtagtól haladunk a fiatalabbak felé, így legidősebb felnőttként nagy ül le először a kanapéra. Először Carrie néni és Victor bácsi hajol meg előtte, aztán apu, majd mindenki Kittyig, aki a legfiatalabb közöttünk. Amikor apu a soros a kanapén, hogy fogadja a jókívánásainkat, a mellette lévő helyet szabadon hagyjuk, ahogy minden évben, mióta anyu meghalt. A mellkasomban fájdalom nyilall, amikor látom, hogy egyedül ül ott, eltökélten

mosolyogva, tízdollárosokat osztogatva. Nagyi félreérthetetlenül elkapja a tekintetemet, és tudom, hogy ugyanarra gondol, mint én. Amikor én következem a meghajlásban, letérdelek, összefűzöm a kezimet a homlokom előtt, és magamban megfogadom, hogy jövőre már nem egyedül fogom látni aput azon a kanapén.

Kapunk tíz dollárt Carrie nénitől és Victor bácsitól, tízet aputól, tízet Min nénitől és Sam bácsitól, akik valójában nem a nagynénink és a nagybácsink, hanem másod-unokatestvérek (vagy másodfokú unokatestvérek? Mindegy, a lényeg, hogy ők anyu unokatestvérei), és húszat nagytól! Nem kapunk többet a hanbokok miatt, de összességében így is szép a termés. Előző évben csak öt dollárt kaptunk fejenként a nagynéniktől és nagybácsiktól.

Ezután hagyományos, rizstészta levest eszünk, hogy szerencsét hozzon. Carrie néni fekete szemű babbal készült pogácsát is sütött, és ragaszkodik hozzá, hogy legalább egyet kóstoljunk meg, bár ehhez senkinek sincs kedve. Az ikrek, Harry és Leon (a harmad-unokatestvéreink? Vagy harmadfokú unokatestvéreink?) a levest és a pogácsát is visszautasítják, és helyettük csibefalatokat esznek a tévészobában. Nincs elég hely az étkezőasztalnál, így Kittyvel a konyhai pulthoz ülünk le. Onnan hallgatjuk, ahogy mindenki nevet a szomszéd helyiségben.

Amikor nekilátok a levesemnek, kívánok valamit. *Kérlek, kérlek, hadd jöjjenek helyre a dolgok köztünk Peterrel!*

– Miért kaptam mindenki másnál kevesebb levest? – suttogja nekem Kitty.

– Azért, mert te vagy a legkisebb.

– És miért nem kaptunk a kimcsiből?

– Azért, mert Carrie néni azt hiszi, hogy nem szeretjük, mert nem vagyunk teljesen koreaiak.

– Menj, kérj tőle! – suttogja Kitty.

Így teszek, de főleg azért, mert én is szeretnék enni belőle.

Míg a felnőttek kávéznak, Margot-val és Havennel felmegyünk Haven szobájába, és Kitty is hozzánk csapódik. Általában az ikrekkel szokott játszani, de most felkapja Carrie néni yorkshire terrierjét, Smittyt, és követ minket az emeletre, mint a lánybanda tagja.

Haven fala indie rock együttesek poszttereivel van kitapétázva, a legtöbbjükéről még csak nem is hallottam. Mindig váltogatja őket. Van egy új, egy magasnyomtatással készült *Belle and Sebastian*. Olyan, mintha farmerből lenne.

– Ez klasszul néz ki – mondom.

– Épp le akarom cserélni – feleli Haven. – A tiéd lehet, ha szeretnéd.

– Á, nem, köszi! – mondom. Tudom, hogy csak azért ajánlja fel, hogy magasabb rendűnek érezze magát nálam, ahogy az szokása.

– Én elviszem – vág közbe Kitty, mire Haven egy pillanatra öszszevonja a szemöldökét, de Kitty már húzza is le a falról. – Kösz, Haven!

Margot-val egymásra nézünk, és próbáljuk visszafojtani a mosolyunkat. Havennek sosem volt valami sok türelme Kittyhez, és ez az érzés nagyon is kölcsönös.

– Margot, Skóciában voltál valamilyen koncerten? – kérdezi Haven. Lehuppan az ágyára, és felnyitja a laptopját.

– Nem igazán – feleli Margot. – Eléggé lefoglaltak az óráim.

Margot amúgy sem az a koncertre járó típus. A telefonját nézegeti, hanbokjának szoknyája szétterül körülötte. Már csak ő van teljesen kiöltözve közülünk, Song lányok közül. Én levettem a felsőrészt, így már csak az alsóruha és a szoknya maradt rajtam, Kitty pedig a

kabátkát és a szoknyát is levette, és most csak trikót és buggyos kisanadrágot visel.

Leülök az ágyra Haven mellé, hogy Instagramon megmutathassam nekem a bermudai nyaralásuk alatt készült fényképeket. Ahogy lefelé görgeti a nyitólapját, egyszer csak felbukkan egy kép a sítúráról. Haven tagja a Charlottesville-i Ifjúsági Zenekarnak, így sok iskolában vannak ismerősei, köztük az enyémben is.

Akaratlanul is sóhajtok egyet, amikor meglátom: a csapat egy része a buszon, az utolsó reggelen. Peter átöleli a vállam, és a fülembé ság valamit. Bár emlékeznek rá, hogy mit!

Haven meglepetten felnéz.

– Ó, hé, ez te vagy, Lara Jean. Hol készült?

– Az iskolai sítúrán.

– Ő a barátod? – faggat tovább Haven, és látom rajta, hogy le van nyűgözve, bár próbálja nem kimutatni.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy igen. De...

Kitty odanyargal hozzánk, és átnéz a vállunk fölött.

– Igen, és ő a legdögösebb fiú, akit valaha láttál, Haven. – Ezt úgy mondja, mintha kihívásnak szánná. Margot, aki eddig a telefonját nézegette, most felnéz és kuncog.

– Ez azért nem teljesen igaz – mondom óvatosan. Vagyis tényleg ő a legdögösebb fiú, akit én valaha láttam, de azt nem tudom, Haven kikkel jár egy iskolába.

– Nem, Kittynek igaza van, tényleg dögös – ért egyet Haven. – Mármost, hogy szedted fel? Nem sértésként. Csak azt hittem, te az a nem randizós típus vagy.

A homlokomat ráncolom. Nem randizós típus? Az meg mégis milyen? Valamilyen gombaszerű teremtmény, aki csak ül otthon a félhomályban, mohásodva.

– Lara Jean sokat randizik – áll ki mellettem Margot hűségesen. Elpirulok. Sosem randizok (Petert aligha lehetne beleszámolni), mégis örülök a hazugságnak.

– Hogy hívják? – kérdezi tőlem Haven.

– Peter. Peter Kavinsky. – Nevének még a kiejtése is ismerős gyönyörűség, amit öröm ízlelgetni, mint egy darab csokoládét, ami szétolvad az ember szájában.

– *Óóó!* – feleli. – Azt hittem, ő azzal a csinos szőke lánnyal jár. Hogy is hívják? Jenna? Ti ketten nem legjobb barátnők voltatok kiskorotokban?

Fájdalom nyilall a szívembe.

– Genevieve-nek hívják. Régebben barátok voltunk, de már nem. És Peterrel már egy ideje szakítottak.

– És akkor mióta vagytok együtt Peterrel? – kíváncsiskodik Haven. Tekintetében kétség tükröződik, mintha kilencven százalékbán hinnenekem, de még mindig ott van az a bosszantó tízsztízszázaléknyi képtelenség.

– Szeptemberben kezdtünk el találkozgatni. – Legalább ez igaz volt. – Épp most azonban nem vagyunk együtt. Egyfajta szünetet tartunk... De azért... optimista vagyok.

Kitty megnyomkodja az arcomat, kis gödröcskét váj bele a kisujjával.

– Mosolyogsz – mondja, és ő is mosolyog. Közelebb húzódik hozzám, és átölel. – Még ma békülj ki vele, oké? Vissza akarom kapni Petert.

– Ez nem ilyen egyszerű – felelem. Vagy talán mégis az lehetne?

– Hát persze hogy ilyen egyszerű. Még mindig nagyon szeret. Csak mondd meg neki, hogy még te is szereted, és bumm. Már is újra együtt vagytok, és olyan, mintha soha nem is rúgtad volna ki a házból.

Haven szeme még nagyobbra nyílik.

– Lara Jean, *te szakítottál velem?*

– Jó ég, olyan nehéz ezt elhinni? – Résznyire húzott szemmel nézek rá, mire Haven kinyitja, majd bölcsen be is csukja a száját.

Vet még egy pillantást Peter képére. Azután feláll, hogy kimenjen a fürdőszobába, és miközben becsukja az ajtót, még visszaszól:

– Csak annyit mondhatok, hogy ha az a srác az én barátom lenne, én sosem engedném el.

Az egész testem megremeg, amikor ezt mondja.

Egykor én is pontosan így vélekedtem Joshról, most meg hová jutottam: mintha egymillió év telt volna el azóta, és Josh mostanra már csak egy emlék maradt. Nem akarom, hogy Peterrel is így legyen. Nem akarom megtapasztalni a régi érzéseknek azt az elkopását, amikor akárhogy próbálsz is, alig tudod felidézni az arcát, ha becsukod a szemed. Nem számít, mi történik, mindig emlékezni akarok az arcára.

Amikor ideje indulni, felveszem a kabátom, és Peter levele kiesik a zsebemből. Margot felveszi.

– Egy újabb levél?

Elpirulok, és sietve azt felelem:

– Még nem találtam ki, mikor adjam oda neki, hogy a postaládájában hagyjam, vagy ténylegesen feladjam. Vagy inkább személyesen adjam oda neki. Gogo, te mit gondolsz?

– Egyszerűen csak beszélj vele – tanácsolja Margot. – Menj oda most azonnal! Apu majd kitesz. Odamész hozzájuk, odaadod a levelet, aztán meglátod, mit mond.

A szívem hevesen ver a gondolatra. Most azonnal? Csak menjek oda, anélkül hogy előbb odatelefonálnék, bármilyen terv nélkül?

– Nem is tudom – bizonytalankodom. – Úgy érzem, ezt még végig kéne gondolnom.

Margot szólásra nyitja a száját, de ekkor Kitty jelenik meg mögöttünk, és közbevág:

– Elég volt a levelekből. Csak menj, és szerezd vissza!

– Ne hagyd, hogy túl késő legyen! – teszi hozzá Margot, és tudom, hogy nem csak rólam és Peterről beszél.

Igyekeztem kerülni a Josh-témát mindazok miatt, ami kettőnk között történt. Hiába bocsátott meg Margot, nincs értelme felkavarni az állóvizet. Így az elmúlt pár napban csendben szurkoltam nekik, és reméltem, hogy ez elég lesz. De Margot kevesebb mint egy hét múlva visszamegy Skóciába. A gondolat, hogy anélkül megy el, hogy legalább beszélne Joshsal, nem tűnik helyesnek. Olyan sokáig voltunk mi hárman barátok. Tudom, hogy Joshsal helyrehozzuk a dolgokat, mert szomszédok vagyunk, és ez már csak így megy azokkal, akikkel gyakran találkozik az ember. A dolgok szinte maguktól helyrejönnek. Nem úgy Margot és Josh között, amikor a nővérem olyan messze van. Ha most nem beszélnek, a seb idővel csak megkeményedik, elmeszesedik, míg végül két idegen lesznek, akik sosem szerették egymást, és ez a legszomorúbb gondolat a világon.

Amíg Kitty a csizmáját veszi, odasúgom Margot-nak:

– Ha beszélek Peterrel, neked is beszélned kell Joshsal. Ne úgy menj vissza Skóciába, hogy minden így marad.

– Meglátjuk – feleli, de látom a szemében felcsillanó reményt, ami engem is reménnyel tölt el.

2.

MARGOT ÉS KITTY ELSZUNDÍTOT a hátsó ülésen. Kitty feje Margot ölében pihen, Margot pedig hátrahajtott fejjel és tártott szájjal alszik. Apu halvány mosollyal az arcán hallgatja a rádiót. Mindenki olyan békés, miközben az én szívem milliószor ver percenként attól, amit tenni készülök.

Még most megteszem, ma este. Mielőtt visszamegyünk az iskolába, mielőtt minden visszaáll a régi kerékvágásba, és Peter és én már csak egy emlék leszünk. Mint a hógömbök: az ember felrázza őket, és egy pillanatra minden a feje tetejére áll, minden ragyog, és olyan, mint a varázslat. De aztán minden megnyugszik és visszazáll oda, ahol lennie kell. A dolgok egy idő után mindig visszarendeződnek. De én nem mehetek vissza.

Úgy időzitem, hogy már csak egylámpányira legyünk Peteréktől, amikor megkérem aput, hogy tegyen ki. Valószínűleg kihallja a hangomból az eltökéltséget, a *szükséget*, mert nem kérdez semmit, csak engedelmeskedik.

Amikor megállunk Peteréknél, még égnek a lámpák. Peter kocsija a felhajtón áll, ahogy az anyukája egyterűje is. A nap épp most megy le, az évszaknak megfelelően korán. Az utca túloldalán, Peter szomszédjainál még kint van az ünnepi világítás. Valószínűleg ma utoljára, mivel eljött az újév. Új év, új kezdet.

Érzem, ahogy a csuklómban lüktetnek az erek, és ideges vagyok, nagyon ideges. Gyorsan kiszállok az autóból, és megnyomom a csengőt. Amikor odabentről lépteket hallok, búcsúzólag integetek apunak, aki letolat a felhajtóról. Kitty most már ébren van, a hátsó ablaknak nyomja az arcát, és szélesen vigyorog. Feltartja a hüvelykujját, én pedig vissza-integetek.

Peter nyit ajtót. A szívem, mint egy mexikói ugróbab, szaltóztat a mellkasomban. Egy olyan kockás ing van rajta, amit még sosem láttam. Bizonyára karácsonyra kapta. A haja összevissza áll, mintha elaludta volna. Nem tűnik túl meglepettnek, hogy lát.

– Szia! – Végigméri a szoknyámat, ami báli ruhaként türemkedik ki a kabát alól. – Miért vagy így kiöltözve?

– Az új év első napja miatt. – Talán előbb haza kellett volna mennem átöltözni. Akkor legalább önmagam lehetnék ennek a fiúnak az ajtajában, kalapomat átvitt értelemben alázatosan lekapva a fejemről. – És hogy telt a karácsony?

– Jól. – Nem sieti el a dolgot, négy teljes másodpercbe is beletelelik, mire megkérdezi: – És a tiéd?

– Nagyszerűen. Kaptunk egy kiskutyát. Jamie Róka-Ördögfiókának hívják. – Peter arcán a mosoly halvány jele sem látszik. Rideg. Nem számítottam arra, hogy rideg lesz. Talán nem is rideg. Talán csak közömbös. – Beszélhetnék veled egy percet?

Peter vállat von, ami igennek tűnik, de nem hív be. Elfog az a gyomorfelkavaró félelem, hogy Genevieve odabent van. Ez az érzés azonban hamar szertefoszlik, amikor eszembe jut, hogy ha tényleg odabent lenne, akkor Peter most nem lenne idekint velem. Félig nyitva hagyja az ajtót, amíg felveszi a cipőjét és a kabátját, majd kilép a verandára. Becsukja maga mögött az ajtót, és leül a lépcsőre. Leülök mellé, és kisimítom magam körül a szoknyámat.

– És mi újság? – kérdezi, mintha a drága idejét rabolnám.

Ez nem stimmel. Egyáltalán nem erre számítottam.

De mégis egészen pontosan mire számítottam Petertől? Hogy odaadom neki a levelet, elolvassa, és ismét szeretni fog? A karjába kap, szenvedélyesen csókolózunk, de csak csókolózunk, csak ártatlanul. És aztán? Randizunk? Mennyi idő kell hozzá, hogy rám unjon, Genevieve után vágyakozzon, többet akarjon, mint amennyire készen állok, a hálószobában és az életben? Egy olyasvalaki, mint ő, nem elégszik meg annyival, hogy otthon ülve filmezzon a kanapén. Végül is Peter Kavinskyről beszélünk.

Annyira lefoglal az előrettekert ábrándozásom, hogy megint megkérdezi, csak ezúttal egy fokkal kevésbé ridegen:

– Mi az, Lara Jean? – Várakozón néz rám, de hirtelen félek megadni neki bármit is.

Ökölbe szorítom a kezem a levél körül, és a kabátzsebembe gyűröm. Fázik a kezem. Nincs nálam se kesztyű, se sapka. Lehet, hogy inkább haza kéne mennem.

– Csak azért jöttem, hogy elmondjam... hogy elmondjam, sajnálom, ahogy a dolgok alakultak. És... remélem, még lehetünk barátok, és boldog új évet!

A szeme résznyire szűkül.

– „Boldog új évet?” – ismétli. – Ezért jöttél? Hogy elmond, sajnálod és *boldog új évet?*

– És hogy remélem, még lehetünk barátok – teszem hozzá az ajkamba harapva.

– Reméled, hogy még lehetünk barátok – ismétli, és a hangjában enyhe szarkazmus csendül, amit nem értek, és ami nem tetszik.

– Ezt mondtam. – Lassan felállok. Abban reménykedtem, hogy hazavisz, de így nem akarom megkérni. De olyan hideg van. Talán

ha utalok rá... A tenyerembe lehelve így szólok: – Hát, akkor megyek is.

– Várj egy kicsit! Térjünk csak vissza a bocsánatkérős részhez! Egészen pontosan miért kérsz bocsánatot? Azért, mert kirúgtál a házatokból, vagy azért, mert azt hitted, olyan szemét vagyok, hogy azt híresztelem mindenkinek, hogy szexeltünk, miközben nem?

Gombóc nő a torkomban. Ha így fogalmazza meg, tényleg elég rettenetesen hangzik.

– Mindkettőért. Mindkettőt sajnálom.

Peter oldalra billenti a fejét, és felvonja a szemöldökét.

– És még?

Ezen felhúzom magam. *És még?*

– Nincs semmilyen „és még”. Ennyi. – Hál’ istennek, hogy nem adtam oda neki a levelet, ha így viselkedik. Nem én vagyok az egyetlen, aki bocsánatkéréssel tartozik.

– Hé, te jöttél ide azzal, hogy „sajnálom”, meg „legyünk barátok”. Nem kényszeríthetsz, hogy elfogadjam a béna bocsánatkérésedet.

– Hát, azért boldog új évet kívánok! – Most én vagyok szarkasztikus, és nagyon jó érzés. – Szép életet! Auld lang syne⁴, meg minden.

– Rendben. Szia!

Megfordulok, hogy induljak. Reggel még tele voltam reményekkel. Olyan lelkes lettem, amikor elképzelttem, hogy fog ez zajlani. Istenem, hogy Peter mekkora egy idióta! Még jó, hogy megszabadulok tőle!

– Várj egy percet!

A remény úgy tér vissza a szívembe, ahogy Jamie Róka-Ördögfióka ugrik fel az ágyamra: hirtelen és hívatlanul. Visszafordulok, arcomon egy „Áh, most meg mit akarsz?” kifejezéssel, úgyhogy nem veszi észre.

– Mi az ott összegyűrve a zsebedben?

---

4 Skót vers és dal, amit főleg újkor énekelnek az angol nyelvű országokban.

A zsebemhez kapok.

– Ez? Ó, ez semmi. Csak kéretlen posta. A földön volt a postaládátoknál. Ne aggódj, majd kidobom a papírok közé.

– Add ide, és kidobom most – feleli, és a kezét nyújtja.

– Nem, majd én elintézem. – Odanyúlok, hogy még mélyebbre gyömöszöljem a levelet a zsebemben, de Peter megpróbálja kikapni a kezemből. Hirtelen elfordulok tőle, és szorosan fogom a papírdarabot. Vállat von, mire megnyugszom, és röviden felsóhajtok a megkönnyebbüléstől, amikor előrevetődik, és kirántja a markomból.

– Add vissza, Peter! – zihálok.

– Más postájának az eltulajdonítása szövetségi bűntény – jegyzi meg vidáman. Azután lenéz a borítékra. – Ez nekem szól. Tőled van. – Kétségbeesetten nyúlok a boríték után. Támadásom váratlanul éri, és egy ideig birkózunk fölötte. Sikerül elkapnom a sarkát, de Peter nem ereszti el.

– Hagyd abba, el fogod szakítani! – kiáltja, és kirántja a szorításomból.

Próbálok szorosabban fogni, de már késő. Nála van.

Peter a feje fölé emeli a borítékot, feltépi és olvasni kezd. Igazi kínszenvedés ott állni előtte és várni. Hogy mire, azt nem tudom. Még több megaláztatásra? Talán inkább mennem kéne. Olyan lassan olvas!

Amikor végül a végére ér, megkérdezi:

– Miért nem akartad ezt odaadni? Miért akartál csak úgy elmenni?

– Mert, nem is tudom, úgy tűnt, nem igazán örülsz annak, hogy látsz... – A hangom szánalmasan elhal.

– Erre mondják, hogy „adja a nehezen kaphatót”! Egész végig arra vártam, hogy hívj, butus! Már hat nap telt el.

Beszívom a levegőt.

– Ó!

– „Ó!” – A kabátom hajtókéjénél fogva közelebb húz magához, elég közel ahhoz, hogy megcsókolhasson. Olyan közel van, hogy látom a kis felhőket, ahogy kifújja a levegőt. Olyan közel, hogy ha akarnám, megszámlolhatnám a szempilláit. Halkan folytatja: – Szóval... még mindig kedvelsz?

– Igen – suttogom. – Mármint, olyasmi. – A szívem sebesen verdes. Szédülök. Ez csak álom? Ha igen, hadd ne ébredjek fel belőle soha!

Peter egy „*Ugyan már, tudod, hogy kedvelsz!*” kifejezéssel néz rám. És igen, tényleg így van. Aztán halkan így szól:

– Elhiszed, hogy nem terjesztettem azt, hogy szexeltünk a sítúrán?

– Igen.

– Oké – szívja be a levegőt. – Történt... történt valami köztetek Sandersonnal, miután aznap este elmentem tőletek? – Féltékeny! Már csak a gondolat is felmelegít, mint egy forró leves. Már épp válaszolnék neki, hogy dehogy, de gyorsan közbevág: – Várj! Ne mondd el! Nem akarom tudni.

– Nem – felelem határozottan, hogy tudja, tényleg így van. Bólint, de nem mond semmit.

Azután közelebb hajol, és én becsukom a szemem, miközben a szívem kolibriszárnyként verdes a mellkasomban. Eddig gyakorlatilag csak négyszer csókolóztunk, és azok közül csak egy volt igazi. Legszívesebben azonnal rátérnék, hogy utána már ne legyen ideges miatta. De Peter nem csókol meg, legalábbis nem úgy, ahogy számítok rá. Az arcomat puszilja meg, előbb balról, aztán jobbról, a bőrömön érzem meleg leheletét. És aztán semmi. Hirtelen újra kinyitom a szemem. Ez most egy búcsúcsók akart lenni? Miért nem csókol meg rendesen?

– Mit csinálsz? – suttogom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Fokozom a várakozás izgalmát.

Erre gyorsan azt felelem:

– Inkább csak csókolj meg!

Kissé oldalra billenti a fejét, arca az enyémhez ér, és ekkor kitárul a bejárati ajtó. Peter öccse, Owen, karba tett kézzel áll a küszöbön. Úgy ugrom el Petertől, mintha épp most tudtam volna meg, hogy valami gyógyíthatatlan, fertőző betegségben szenved.

– Anyu kéri, hogy gyertek be, és igyatok egy kis almabort – közli önelégült vigyorral az arcán.

– Egy perc – feleli Peter, és visszahúz magához.

– Azt mondta, most – mondja Owen.

Jaj, istenem! Rémült pillantást vetek Peterre.

– Talán mennem kéne, mielőtt apu aggódni kezd...

Peter az ajtó felé int az állával.

– Csak gyere be egy percre, és utána hazaviszlek. – Amint belépek, lesegíti a kabátomat, és halkán megjegyzi: – Komolyan hazáig akartál gyalogni ebben a jelmezben? A hidegben?

– Nem, a büntudatodra építve rá akartalak venni, hogy vigyél haza – suttogom vissza.

– Milyen ruha van rajtad? – kérdezi tőlem Owen.

– Koreában ezt viselik újkor – magyarázom neki.

Ekkor Peter anyukája lép elő a konyhából, kezében két gőzölgő bögrével. Hosszú kasmírkardigánt visel, amit egy övvel lazán összefogott a derekánál, hozzá kötött papucsot vett fel.

– Elbűvölő – mondja. – Nagyon csinos vagy benne. Olyan színes.

– Köszönöm – felelem, és zavarban vagyok, hogy ennyi figyelmet kap a ruhám.

Mi hárman leülünk a nappaliban, Owen pedig bemenekül a konyhába. Még mindig pirulok a majdnem csók miatt, és amiatt, hogy